

Капела бандуристів привітала діток центру «Відродження»

Артисти капели бандуристів імені Остапа Вересая обласного філармонійного центру — завжди бажані гості в Чернігівському центрі медико-соціальної реабілітації дітей-інвалідів «Відродження», вже кілька років поспіль вони дарують дітям святковий концерт.

20 грудня колектив завітав до Центру, аби привітати дітей зі святом Святого Миколая. Маленькі та дорослі глядачі насолоджувалися красою української пісні.

Прийшов до діток на свято і Святий Миколай з подарунками.

Загинув народний артист України Петро Ластівка, свого часу — актор Чернігівського театру

Під час пожежі в житловому будинку Тернополя загинув народний артист УРСР Петро Ластівка, якому виповнилося 96 років.

Актор, режисер, літератор, заслужений артист УРСР (1972), народний артист УРСР (1980). Учасник Другої світової війни, гвардії лейтенант, розвідник.

Закінчив школу кіноактора при Київській кіностудії художніх фільмів (нині студія ім. О.Довженка). Працював у Закарпатському та Чернігівському музично-драматичних театрах. У 1960 — 1988 — актор Тернопільського музично-драматичного театру. Зіграв понад 100 ролей.

Допоможемо військовим створити бібліотеку

Бажання військово-службовців читати спонукало Чернігівський полк зв'язку облаштувати бібліотеку. Обласна бібліотека ім. В. Короленка з радістю підтримала ініціативу та згодилася допомагати створенню книгозбірні. Бібліотекарі нададуть кваліфіковану методичну допомогу, передадуть певну кількість книг. Вони планують передавати книги ще й у госпіталі та на передову.

Бібліотека звертається до всіх небайдужих до допомоги зібрати літературу до новоствореної книгозбірні. Приносьте книги (бажано видані у 2015 — 2018 роках) до бібліотеки (проспект Миру, 41, тел. 77-45-63).

Українські сатира й гумор

Микола БОСАК

Полювання на... обранця

У нас, я ні на секунду не сумніваюся, у вас вибори до парламенту проходили урхливо. Плюньте мені в ліве око, якщо у вас, як і в нас, висувався лише один претендент. Заліпіть мені з розмаху у праве ухо, якщо ті кандидати не обіцяли всім ідряд в обмін на голоси за них показати із золоті. А як отримали мандати й почали ними під скляним куполом мандатити, то згадують про народ лише тоді, коли будуть штурмом трибуну або стоять у круговій обороні довкола спікера.

Ми весь вік без цих депутатів жили, й нічого. Ну, як вони вже розвелися, що твої олорадські жуки, як обіцяють із кризи вивести й допровадити до Європи, то ми повірили. А вибрали, то де не було води — тепер і не капне; де котельні не працювали — то й нині виборці зубами цілі увертюри виклацують; де електрику вимикали аз на день — тепер раз на тиждень вмикають.

Зібралось наше село на сходку, вирувало, мітингувало, а тоді давай у мій бік альцями тикати:

— Ви, Кириловичу, агітували нас за його кандидата?

— Агітував, — кажу, — бо він же в телевізорі частіше від реклами мелькав.

— Так де він тепер?

— Так відомо ж де — в Києві.

— А де ж газифікація села, макуха для ферм, комп'ютер для школи, дороги з твердим покриттям, вставна щелепа для діда Андрія і шиті валянки для баби Пріськи?

— Так відомо ж де...

— Ви в нас, Кириловичу, чоловік грамотний, відповідальний, поганяйте до Києва, і нехай депутат свої обіцянки повиконає, або заберіть наші голоси за нього назад.

Напекли мені в дорогу розсипчастих коржиків на салі, насипали торбу насіння, і я вирушив до столиці. Якби наперед знав, що то за подвиг — свого депутата стріти — краще б політичного притулку аж у Китаї попросив.

Верховну Раду я знайшов швидко, бо її в столиці кожен собака знає. А ось там мене й чекала стіна. Подивитися збоку — то наш законодавчий орган обставлений зусбіч тоненьким невисоким металевим парканчиком. Я б його переліз і штанів у делікатному місці не порвав, але ж кругом у формі дебелі хлопці походжають, які тільки й знають, що: «Ніззя!» та «Не положено!»

— Та зрозумійте ж! Я ж не депутат, я не можу наказу земляків не виконати! — поясню їм у розпачі, а вони тільки головами крутять, ніби від президентських мух відмахуються.

Довелося на ходу стратегію і тактику розробляти, бо там таких, котрі на лови своїх обранців приїхали з усієї України, десятків три набереться. Деякі вже по тижню ждуть, щоб бодай через дорогу ненаглядного уздріти.

Мені ж з першого дня пощастило. Уже наче всі на сесію зібралися, гляну, аж машина зупиняється, й наш вилазить. Я ж від радості як закричу на весь Київ:

— Авер'яне Віссаріоновичу, я з вашого округу! Вам від виборців вітання привізі!

Він оглянувся, розцвів на виду, ще й рукою помахав, як ото Брежнев було на стіні над мавзолеєм, — і гульк за товстелезні двері, що ними не тільки від виборців, а й від татаро-монголів можна уберегтися.

До вечора я його по цей бік вулиці Грушевського чекав, людські вже всі вийшли, а мій як кризь землю провалився. Чого я його тим привітом злякав, думаю, треба було сказати, що гостинця привіз, мо'кльонув би?

Наступного дня я раненько — під парламент. І знову пощастило. Він, мабуть, та кож раніше хотів проскочити, доки мене немає. Бачу, що не спімаю. Доки він з машини висідав, а охоронці нічого екстремального не сподівалися, я з невластивою моєму віку швидкістю пронісся через вулицю, перемахнув через парканчик — і:

— Добридень, Авер'яне Віссаріоновичу! Я з вашого округу!

— Добрий день! — щиро потис він мою руку. — Я дуже поспішаю, — і фіть за ті самі важкі двері.

А мене охоронці під руки, та на цей бік вулиці, де зона недепутатів.

Гляну, йде колона пікетувальників Верховної Ради з прапорами дрібних партій і транспарантами такого змісту, неначе тим, хто їх несе, вже півроку зарплати не дають і всі пільги прибрали. Я до них. Стали ми в парку перед вікнами законодавців і колядуємо: «Ганьба!» «Депутатам — наше життя!»

Ніхто нас не слухає, тільки вряди-годи який червонощокий народний депутат з вікна визирне і заховається в залі для нашого блага нові закони приймати.

Сесія собі йде. Ми собі стоїмо. Нікуди ніхто не поспішає, а чого ж — століття тільки почалося. Розпитали мене пікетувальники про мої поневіряння, і уклали ми такий бартер: я з ними кричатиму і транспарантом махатиму, коли телевізійники їх зніматимуть, а вони допоможуть мого зловити.

Зняли нас на всі телеканали, які в Україні є. Тоді хлопці обірвали полотнища транспарантів від держаків, скрутили з полотнищ аркан, ждемо. Аж ось виходять обранці на свій двогодинний обід. Тільки я у свого пальцем ткнув, як одна група пікетувальників від Маріїнського палацу, а друга з вулиці Грушевського прямо з-під коліс машин як кинуться його заганяти, як заулюлюкають. А давно не оплачуваний пролетар зозла як пошпурить аркан...

...Ех, так шкода! Сантиметрів десять усього не вистачило. Міліціонера спіймали, а наш Авер'ян — стриб в авто — і пишть листи дрібненьким почерком.

Невдача дуже вплинула на мій менталітет. Без ніякої надії приплився наступного ранку до склянокупольного будинку. Дурнісінько простовбичив півдня, із сумними думками не знати чого побрів у парк навпроти Кабміну, що ото позаду парламенту. Ноги самі чомусь туди понесли. Гляну — а з «чорного ходу» мій обранець на всі боки сторожко виглядає, щоб до машини непомітно добігти.

Мене ніби хто шилом у м'яке місце. Я з-за куців — стриб до нього! Хвать за полу! Він би, звичайно, за такої вгодованості втік, залишивши полу в моїх руках на сувенір, але пожалів дуже дорогого піджака.

— Змилуйтесь! Дві лекції у вишах, три зустрічі з бізнесменами, чотири презентації з фуршетами! — запихав він.

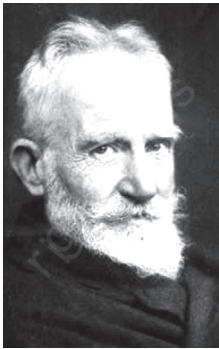
— А ви, золотий мій, змилуйтесь: обіцяли дорогу, газ, комп'ютер, валянки, — почав я перераховувати накази виборців.

— Та хіба ж ви дошкільнята? Це ж такий передвиборний піар був!

Як почув я те слово — випустив полу. І оком не змигнув, а він уже тільки закурів машиною. От тобі й гуманіст, захисник народу, політична еліта... А я повірив. Якби знав, що воно таке «ге», хіба б радив землякам за нього голосувати?

Уже п'ятий захід пікетувальників змінився. Уже депутати на канікули роз'їхалися, а я все стою під парламентом і думаю: чи мені назад у село піарити, чи таки просити політичного притулку в Китаї?

Бернард Шоу: добра й мудра іронія

У попередньому номері газети ми розповідали про видатного англійського драматурга Бернарда Шоу. Також друкували афоризми з його висловлювань і творів. Ось ще деякі з них.

Злодій — не той, хто краде, а той, кого зловили.

Люди ніколи не дорослішають. Вони просто вчаться поводитися на людях.

Революції ніколи не полегшували тягаря тиранії, вони лише перекладали цей тягар з одного плеча на інше.

Секрет успіху в тому, щоб викликати обурення в якомога більшій кількості людей.

Якщо ви починаєте із самопожертви заради тих, кого любите, то закінчите ненавистю до тих, кому принесли себе в жертву.

Непристойність можна відшукати в будь-якій книзі, за винятком телефонної.

Читаючи біографію, пам'ятайте, що правда ніколи не годиться для опублікування.

Якщо коли-небудь, ганяючись за щастям, ви знайдете його, то, подібно до старої, яка шукала свої окуляри, виявите, що щастя було весь час у вас на носі.

Моя слава зростала з кожною моєю невдачею.

Навчився говорити — значить, виріс, навчився мовчати — значить, порозумнішав.

Людина без адреси підозріла, людина з двома адресами — тим більше.

Демократія не може стати вищою від рівня того людського матеріалу, з якого складені її виборці.

Сигарета — це бікфордів шнур, на одному кінці якого — вогонь, а на іншому — дурень.

Життя — це не пошук себе. Життя — це створення себе.

Що скаже історія? Історія збреше, як завжди.

Усі великі істини починалися як блюзнірства.

Мій спосіб жартувати — це говорити правду. На світі немає нічого смішніше.

Самотність — велика річ, але не тоді, коли ти один.

2 відсотки людей — думають, 3 відсотки — думають, що вони думають, а 95 відсотків людей краще помруть, ніж будуть думати.

Життя, в якому припустилися багатьох помилок, не тільки більш благородне, а й більш корисне, ніж життя, в якому не зробили нічого.

Адже я лише хочу, щоб усе завжди було по-моєму.

Завжди краще зберігається в таємниці те, про що всі здогадуються.